

Háár kwam al deze eer niet toe. Ze voelde zich bijna een bedrieger

I

en vriendin kreeg een onderscheiding vanwege haar maatschappelijke verdiensten op tal van terreinen. Wij waren er allemaal bij, we knepen

elkaar in de arm van plezier, luisterden naar de lovende toespraken, we applaudisseerden, we pinkten een traantje weg en toen gingen we champagne drinken en kreeft eten. De volgende dag belde ik haar op om alle glorie nog eens te herkauwen. Ze klonk opmerkelijk mat voor iemand met een huis vol bloemen en gelukwensen. “Te veel gedronken?” vroeg ik. Ja, dat ook, maar het punt was vooral: ergens verwachtte ze dat ze elk moment bericht kon krijgen dat het een vergissing was geweest. Ze was vast voor iemand anders aangezien. Een geval van administratieve persoonsverwisseling. Háár kwam al deze eer helemaal niet toe. Ze voelde zich bijna een bedrieger. Het is een wonderlijk fenomeen, die overtuiging dat je de zaak onbedoeld loopt te flessen en dat je door de mand zult vallen omdat jij en je prestaties eigenlijk niets voorstellen. Iedereen juicht wel en het regent roze koeken, maar het is een kwestie van tijd totdat de waarheid aan het licht komt. Ik ken het verschijnsel. Ooit werd mij een verblijf van enkele maanden aangeboden in het walhalla voor schrijvers, de zogeheten International Writers’ Workshop in

Iowa. Ik was dol van vreugde. Maar ik zat nog niet in Iowa City, of ik sprong elke keer als mijn telefoon ging een meter in de lucht van de schrik: men had mij ontmaskerd, ik hoorde hier helemaal niet te zijn, ik moest onmiddellijk mijn koffers pakken en verdwijnen. Het was weliswaar een onomstotelijk feit dat ik een aantal boeken had geschreven, maar dat was een kwestie van geluk geweest. Mijn uitgever had ze in een onbewaakt moment gepubliceerd en mensen zonder enig onderscheidingsvermogen hadden ze toevallig gekocht, of waarschijnlijker nog, cadeau gekregen van hun schoonmoeder. Zelfs nu, met dertig titels op mijn naam, heb ik nog weleens zo’n aanval. Pure, stomme mazzel, geen enkele verdienste. Mannelijke collega’s of mannen in het algemeen hoor ik hier nooit over. Die zijn met veel tromgeroffel trots op hun succes, gelijk hebben ze. Ik vraag me af waar dat verschil vandaan komt. Vrouwelijke bescheidenheid, ammehoela. Ik vrees dat het vrouwen in de 21ste eeuw blijkbaar nog altijd moeite kost om in zichzelf te geloven. Of verdoezelen wij ons eigen aandeel in onze prestaties omdat we bang zijn om op te vallen en ruimte in te nemen? Wat een onuitstaanbare gedachte.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere Zin
waar een vrouw zoal
tegenaan loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.